

[Himmelstrup.]

sted på en fuldtud tilfredsstillende måde og i det fulde omfang, som er forudsat i det langtidsprogram, den højtærede regering har ladet udarbejde. Vi mener også, at genopbygningen skal ske ved Marshallhjælpen, om jeg så må sige i første omgang, men alene i første omgang og gennem den løbende opsparring, og så skal genopbygningen forvaltes ad de kanaler, som er de normale, og gennem hvilke den hidtidige investerings finansiering har fundet sted. Det tror vi er det rigtige, og vi skønner ikke, at de forhold, der foreligger i øjeblikket, giver nogensomhelst grund til at fravige denne fremgangsmåde.

Aksel Møller: Man vil måske forstå, at jeg begynder med at gratulere det ærede medlem hr. Himmelstrup for den opfattelse af hele dette lovforslag, han kunne gøre gældende her fra talerstolen for et øjeblik siden. Det ærede medlem hr. Himmelstrups ordførertale for venstre, som jeg i det store og hele kan tilslutte mig, viste, at man indenfor de erhvervskredse, som var direkte fristet af finansministerens tilbud, var i stand til at modstå fristelsen. Dermed kan man vel egentlig sige, at det har vist sig, at erhvervslivet på dette område er sundt, et guldbelæst æsel vil ikke kunne trænge ind i byen og indtage den.

Det lovforslag, som den højtærede finansminister her har forelagt, opfylder en forpligtelse, som regeringen har påtaget sig, da loven om optagelse af Marshallånene i sin tid blev gennemført, og da ministeren i vinter overfor folketinget erklærede sig enig i, at også med hensyn til gavekontoens kronebeløb skulle der kun kunne disponeres ved en særlig lov, og at denne disposition skulle finde sted ved Marshallårets udgang efter forhandling mellem ministeren og rigsdagen. Den formelle fremgangsmåde, som den højtærede finansminister har anvendt, forekommer mig uangribelig. Ministeren er ikke selv skyld i den klemme, hvori han nu er kommet. Ganske vist kunne han utvivlsomt ved at have skrevet lovforslaget på en anden måde være kommet uhyre nemt igennem rigsdagen med det, men det er klart, at når den socialistiske, den socialdemokratiske minister skal give udtryk for, hvordan han ønsker Marshallårets danske kronebeløb anvendt, kan det ikke blive så meget anderledes, end det blev. Men jeg vil se, før jeg tror det, at den politik, som dette lovforslag er udtryk for, kan samle et flertal i tinget.

Den største divergens mellem regerings-

partiet og mit parti i de økonomiske spørgsmål kommer egentlig netop ved dette lovforslag særlig stærkt i forgrunden. Den høje regering erklærer sig til stadighed og på anfordring og når som helst villig til at afskaffe restriktionerne og gør det også pø om pø, når det politiske pres bliver tilstrækkelig stærkt dertil. Der er endnu mange rationeringer, som den højtærede regering kan give affald på uden vanskeligheder, og der vil vel også nok i sommerens løb under det pres, som regeringen kan komme ud for på dette område, falde en hel del — lad det være sagt i en parentes, at man kunne lige så godt gøre det med det samme —, for den højtærede regering har jo een restriktion i behold, fordi nødvendigheden for denne restriktion stadigvæk er tilstede. Det er en importregulering under en eller anden form. Nødvendigheden af, at en importregulering under en eller anden form oprettholdes her i landet, skyldes simpelthen, at regeringen viger tilbage for at føre den pengepolitik, som ført helt ud i sine naturlige konsekvenser ville bringe den balance, som skal til mellem import og eksport. Det er efter vor opfattelse den første forudsætning for, at man kan tage fat på selve hovedbastionen i restriktionssystemet, at man endnu et stykke tid fremover afholder sig fra at modvirke de tendenser; mere behøver man i og for sig ikke i dette øjeblik end at afholde sig fra at modvirke de tendenser, som allerede i nogen tid har været virksomme til at stramme pengemarkedet og give befolkningens købekraft en sundere retning.

Lad mig få lov til i denne forbindelse at sige, at det er ikke et spørgsmål, om man er ven af en inflatorisk politik eller en deflatorisk politik. Disse forskellige udtryk dækker over politiske midler, som kan være til et statsstyres disposition afhængig af, hvordan den økonomiske situation er i landet. Jeg kan meget vel tænke mig, at den tid måske ikke er fjern, da det ville være ganske naturligt for mig at råde regeringen til at slække på deflationsforanstaltningerne, men i øjeblikket, på dette tidspunkt, forekommer det mig ikke, at der er noget, der tyder på, at de tendenser, som nu virker til at skabe sundhed i pengevæsenet og balance i vor økonomi, allerede bør bremses.

Forsåvidt opfylder jo forslaget delvis de ønsker, som ligger i den betragtning, jeg her har gjort gældende. Det, at man vil nedbringe statsgælden og dermed sanere pengevæsenet med 250 mill. kr. af de 350 mill. kr. på gavekontoen, er et udtryk for en politik, som vi anser for rigtig. Efter vor